Αλεξία Ζερβούδη

Λίλλη-Μπίλλη & Σμαρώ το Μωρό

"Κάτι σαν μαγικό"

Η Λίλλη – Μπίλλη ήξερε από καιρό, ότι η μαμά είχε στην κοιλιά της ένα μωρό. Όλοι στο σπίτι, το έλεγαν «Σμαρώ».

Στην αρχή, ήταν μικρό, σαν ένα φασόλι. Ύστερα μεγάλωσε κι η μαμά έλεγε ότι τώρα, *"έχει το μέγεθος ενός αβοκάντο"*.

Η κοιλιά της μαμάς μεγάλωνε κι άλλο,
κι άλλο...

Η Λίλλη-Μπίλλη ήξερε ότι δεν είναι στ' αλήθεια φασόλι, «αβγοκάντο», ή πεπόνι.

Αλλά δεν μπορούσε να φανταστεί πως πραγματικά είναι ένα μωρό.

Μια μέρα, η Λίλλη-Μπίλλη ξύπνησε και η μαμά δεν ήταν στο σπίτι, αλλά ούτε και ο μπαμπάς.

Η γιαγιά ήρθε στο κρεβάτι της με ένα ποτήρι ζεστό γάλα. *"Τι κάνεις εδώ γιαγιά,"*, τη ρώτησε.

Κι η γιαγιά της εξήγησε, ότι η μαμά και ο μπαμπάς πήγαν να φέρουν στο μωρό στο σπίτι!

Η Λίλλη-Μπίλλη θυμήθηκε, ότι το προηγούμενο βράδυ, η μαμά και ο μπαμπάς της είπαν πως για λίγες μέρες δεν θα βλέπονται.

Γιατί θα πάνε κάπου...
για να φέρουν το μωρό.
Τι παράξενο!

Αφού το μωρό ήταν μέσα στην κοιλιά της μαμάς και η μαμά ήταν στο σπίτι... Γιατί έπρεπε να πάνε κάπου αλλού για να φέρουν το μωρό;

Γιατί δεν έβγαινε το μωρό μέσα από την κοιλιά όταν θα ξυπνούσαν όλοι για να φάνε το πρωινό τους;

Η Λίλλη – Μπίλλη σήκωσε την πιτζάμα της και κοίταξε την κοιλιά της. Ήταν φουσκωμένη από το γάλα, ή μήπως είχε κι εκείνη κάποιο μωρό εκεί μέσα;

Δεν θα ήθελε να έχει μωρό η κοιλιά της! Θύμωσε, φοβήθηκε και άρχισε να κλαίει.

Επειδή δεν ήθελε να έχει μωρό στην κοιλιά της.
Επειδή δεν ήξερε που είναι η μαμά της και νόμιζε ότι της λένε ψέματα.

Επειδή ήθελε αγκαλιά.

Λίγο μετά, δεν θυμόταν γιατί έκλαιγε κι αυτό, την έκανε να κλαίει ακόμη περισσότερο.

«Αγάπη μου, γιατί κλαις; Σε λίγες μέρες θα έχεις την αδερφούλα σου, στο σπίτι!», είπε η γιαγιά.

Όλα αυτά ήταν τόσο δύσκολα για να τα καταλάβει η Λίλλη- Μπίλλη, γι' αυτό αποφάσισε να μην ρωτήσει τίποτα.

Καμιά φορά, οι απαντήσεις που έδιναν οι μεγάλοι, την μπέρδευαν ακόμη περισσότερο.

Αποφάσισε να ζωγραφίσει και να παίξει με τη γιαγιά, όσο θα περίμενε να γυρίσει η μαμά της.

Τις επόμενες ημέρες, η Λίλλη – Μπίλλη πήγε και στην άλλη της γιαγιά και περνούσε πολύ ωραία! Ζωγράφιζαν, τραγουδούσαν, έπαιζαν, πήγαιναν βόλτες... Αλλά εκεί που ξεχνιόταν και περνούσε καλά, η γιαγιά, ή ο παππούς, της θύμιζαν ότι *«σε λίγες μέρες θα έρθει η μαμά με το μωρό!»*.

Άλλες φορές, αυτό της έδινε μεγάλη χαρά! Φώναζε *«ΖΗΤΩ!»* και χοροπηδούσε από τη χαρά της.
Κι άλλες φορές, νευρίαζε κι έλεγε *«ΟΧΙ! Δεν θέλω!»*.

Έφτασε η μέρα που η μαμά και ο μπαμπάς θα επέστρεφαν στο σπίτι! Η Λίλλη – Μπίλλη τους περίμενε με τη γιαγιά. Σκεφτόταν πόσο της λείπει η μαμά, είχε ξεχάσει τελείως το μωρό!

Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και η μαμά μπήκε σπίτι κρατώντας ένα μεγάλο δώρο!

Η Λίλλη – Μπίλλη έτρεξε κατά πάνω της για να την πάρει αγκαλιά. Όμως η μαμά δεν μπορούσε να τη σηκώσει.
«Σιγά μωρό μου, γιατί η μαμά έπονάει λιγάκι».

Η Λίλλη – Μπίλλη κοίταξε γεμάτη απορία την κοιλιά της μαμάς.

«Που είναι το μωρό;», τη ρώτησε .

Τότε, μπήκε στο σπίτι και ο μπαμπάς, κρατώντας ένα καλαθάκι. Μέσα εκεί, υπήρχε ένα πολύ μικρό μωρό, σαν τις κούκλες της!

«Λιλλάκι μου, αυτή εδώ είναι η αδελφή σου, η Σμαράγδα!», είπε η μαμά.

Ο μπαμπάς ακούμπησε το καλαθάκι με το μωρό και η Λίλλη-Μπίλλη πλησίασε πιο κοντά. Το μωρό κουνιόταν, ήταν αληθινό!

«ΜΑΡΑΔΑ!!!!», είπε σαν να αναγνώρισε την αδελφή της, που την περίμενε τόσο πολύ καιρό. *Μα τι όμορφο μωρό, σκέφτηκε!*
Της άρεσε πάρα πολύ.

Άρχισε να παρατηρεί με ενθουσιασμό τα χέρια και τα πόδια της. Τα δάχτυλά της. Τα μάτια της, τη μύτη της, τα αυτιά της... Όλα ήταν τόσο μικρά, μα και αληθινά!

«Να μείνει στο σπίτι μαζί μας;», ρώτησε η μαμά και η Λίλλη-Μπίλλη άρχισε να φωνάζει με χαρά *«Ναι! Ναι! Μαζί μας! Το θέλω! Το θέλω το μωρό!»*.

«Το μωρό σου έφερε δώρο», είπε η μαμά και της έδωσε ένα μεγάλο κουτί με πορτοκαλιά κορδέλα.

Το μωρό ήταν ήσυχο, έπινε γάλα και κοιμόταν.

«Πότε θα παίξω με το μωρό; Θέλω να παίξω με το μωρό!», έλεγε ανυπόμονα η Λίλλη-Μπίλλη.

Όλοι γέλασαν. *«Θα πρέπει να περιμένεις λίγο καιρό να μεγαλώσει...»*, της εξήγησε η μαμά.

Το βράδυ,η μαμά της διάβασε πολλά παραμύθια, ήπιε ευχαριστημένη το γάλα της και όλα έμοιαζαν όπως πριν.

«Μαμά... έχω κι εγώ μωρό στην κοιλιά μου;»

«Όχι μωρό μου... Είσαι παιδάκι. Δεν έχεις μωρό στην κοιλίτσα σου...», απάντησε η μαμά.

«Εσύ έχεις άλλο μωρό στην κοιλίτσα;», ρώτησε η Λίλλη-Μπίλλη.

«Όχι, δεν έχω τώρα πια!», απάντησε η μαμά. «Πήγαμε με τον μπαμπά στο γιατρό κι εκείνος έβγαλε το μωρό από την κοιλίτσα μου».

«Σαν μαγικό;», ρώτησε νυσταγμένα η Λίλλη-Μπίλλη. Τα ματάκια της έκλειναν από τη νύστα. Η μαμά γέλασε.

«Κάτι σαν μαγικό...», απάντησε, αλλά η Λίλλη-Μπίλλη είχε αποκοιμηθεί.